

Когато влязохме отново в къщата на Елма, тя показваше на полковника снимки на внуците си като по-малки. Той одобрително поклащаше глава и се радваше.

- В телефона си имам малко снимки на внуците – каза полковникът, - след това ще ти ги покажа.

- Покажи ми ги сега – подкани го Елма. - Моите ги виждаш и на живо.

- Ето – полковникът извади смартфона си, - това е малкият Влади, а това Деница. Тук са съответно на две и половина и три и половина. Разликата им е една година. Виж ги какви живаци са, не мога да ги снимам, постоянно тичат.

- И моите са такива – засмя се Елма, - деца, пълни с енергия.

- Ако и ти можеше да ми дойдеш на гости – въздъхна полковникът. - Ще се опитам да уредя да отменят забраната да преминаваш през невидимата врата.

- Ако имаш пълномощия от държавата, не се намесвай – посъветва го Елма. - Може слуховете, че госпожа Хронхра не е добре, да излязат истина.

- Мисля, че последните новини, които имам, говорят за това – намесих се аз.

- Какви са новините? - поинтересува се полковникът.

- Адон ми се обади – казах аз, - защото се налага да отложат прибирането на екипа. Госпожа Хронхра изпаднала в делириум. Не знаеха какво да направят, тъй като получила и алергична реакция от успокоителните. Не смееха да извикат местен лекар, за да не дават излишни обяснения, но аз ги посъветвах да се обърнат към Сидо Йинкс.

- Да, правилно – кимна полковникът. - Интересно, какво ли е предизвикало това състояние на госпожа Хронхра?

- Тона ми разказа за специална клиника с ранг на комисия – предадох думите на Тона, - това за нас значи министерство. В тази клиника постъпват случаи, подобни на този на госпожа Хронхра. Тона ми каза, че не знаел някой да е бил излекуван. Освен това, пациентите били от средите на управляващите.

- Значи, вземат нещо, което е различно от това, което се взема масово – досети се полковника, - може да са някакви стимуланти. Или средства за поддържане. За подмладяване. Знам ли?

- Не е изключено – предположих аз, - да е нещо, причиняващо пристрастяване, и след като няколко дена госпожа Хронхра не го е вземала, да е изпаднала в това състояние. Може би не е трябвало да го прекъсва.

- Чувала съм слухове за някакви препарати – каза Елма, - които се употребявали масово в техните среди. Те били с подмладяващ ефект във всяко отношение.

- Тоест? - не разбрах аз.

- Ами подмладяват тялото, мисленето ти се ускорява, ставаш неуморим – започна да изрежда Елма. - Имаш нуждите на млад човек.

- Това е изкуствена работа – поклати глава полковникът. - Но защо не са тествали тези препарати, а ги предлагат с тези странични ефекти?

- Сигурно са тествани – предположи Елма, - но обикновените хора не знаят.

- А защо има случаи само сред управляващите? - попита полковникът.

- Защото тези препарати са ужасно скъпи –

отговори Елма. - Обикновените хора не могат да си позволят.

- Хем са скъпи, хем са опасни – вдигна рамене полковникът. - Прилича ми на шарлатанска работа.

- Така е – кимна Елма, - но са усетили слабото място на онези, които се стремят към властта. Те искат да има не само власт, но и да бъдат млади, да имат млади тела, да могат да вършат това, което вършат младите.

- Наблюдавал съм хората от властта – каза полковникът. - Някои от тях съм познавал преди да се издигнат. Свестни хора, но се променят коренно. Може и да е имало нещо у тях, което не съм забелязвал, защото са го прикривали или защото не се е изявявало, тъй като са били при други обстоятелства. Не знам. Но преобразяването им, когато стъпят във властта, е направо поразително!

- Да не би и там да са проникнали тези препарати? - учуди се Елма.

- Нямам представа – вдигна рамене полковникът, - може да е нещо съвсем различно. Но най-лошото е, ако това е просто в природата на човека. Добре ли се до властта, става неузнаваем. Алчен, безскрупулен, безмилостен. Хуманното отношение към хората изчезва. Замества се от презрение към управляваните. За тях те стават маса безлични и безмозъчни същества.

- Чувствата май са взаимни – засмях се аз.

- Склонен съм да се съглася – кимна полковникът, - но има някаква разлика. Ако ти, например, си мислиш за някой от властта, че е безмозъчно същество, не можеш да го засегнеш. Но ако той реши да измисли нещо, с което да те тормози, защото според него си безмозъчно същество, какво можеш да направиш? Как да се бориш с него?

- Явно, ще чакам да го смаже колелото на

собствената му власт – вдигнах рамене. - Не съм революционер. Знаеш, че всички хора са различни. Онези, които са готови да се опълчат открито на властта, са малко. Хората на властта знаят това. И те са малко, но са имали късмета да се доберат именно до това, което се смята за официална власт, затова разполагат с механизми, с които други малцинства не разполагат. За съжаление, затова са се появили групировки, които се стремят да се облагодетелстват от властта.

- Случаят с госпожа Хронхра ме навежда на мисълта, че е така – подкрепи ме Елма. - Около нея се беше оформила групировка, която имаше по-голяма власт от Съвета.

- Въпросът сега е, дали тази групировка е изоставила госпожа Хронхра, или има други причини госпожа Хронхра да остане без подкрепа? - попитах аз.

- Не е изключено – предположи Елма, - в клиниката, която споменал Тона, да са попаднали голяма част от членовете на тази групировка. Това са хора, разполагали с огромни средства, затова са могли да си позволят тези препарати.

- Това е най-благоприятният изход засега – каза полковникът. - Но не се знае. Има вариант самите те да са решили да се отърват от госпожа Хронхра, защото е започнала да им досажда с партийните си речи. Ако е решила да им се намеси в организацията и да въведе ред по свое усмотрение, засегнала е интереса на ръководното ядро, което е решило да се отърве от нея. Историята може да е много по-сложна.

- Може и да си прав – кимна Елма. - Ако е така, сега предстои да си купят друга важна фигура в управлението на Хронда.

- Ще разбереш – вдигна рамене полковникът. -
Дано не настъпят големи сблъсъци във властта, които да доведат до нестабилност в страната.

- Надявам се, че няма – въздъхна Елма.

Докато аз разговарях с полковника и Елма, останалите бяха излезли в градината и помагача на Тона, който майстореше една беседка, подобна на тази в двора на госпожа Хронхра. По едно време се вдигна голям шум от чукане и дрелка, че и ние не изтраяхме и излязохме да видим какво става.

Сцената беше като от усилен строеж. Миро и Тона бяха на покрива и ковяха дъски, а долу Леа беше хванала един доста голям уред, явно местна дрелка, с който пробиваше дупки в едни дъски, които Хронна и Драгица монтираха с големи болтове. Това бяха пейки и оградки на беседката. Децата постоянно сновяха нагоре-надолу и носеха различни инструменти и части за сглобяване.

Бяхме излезли навреме, защото се наложи с полковника да подаваме тежки дъски за покрива на беседката.

- Кога започна тази беседка? - попитах аз Тона, разбира се, с помощта на Елма.

- Вчера – отговори Тона.

- Отдавна беше решил да я прави – обясни Елма. -
Все не стигаше време. Имахме материала, складиран в стаичката. Основата бяхме излели миналата година. Вчера сутринта Тона твърдо реши най-накрая да се захване и да я сглоби.

- Това сигурно е готова за сглобяване беседка – предположих аз.

- Да – кимна Елма. - Тона видя такава в двора на госпожа Хронхра и ми каза, че това е единственото нещо,

което харесва у госпожа Хронхра!

Ние с полковника продължихме да носим и подаваме дъски за покрива, докато беседката не беше покрита. След това Тона каза, че ще трябва да се пренесат покривни плочи, които да се закрепят за покрива.

Отидохме с Елма до стаичката в дъното на двора и тя ни показва една редица кашони. Отворих единия и видях, че това са нещо като битумни керемиди. Започнахме да носим керемидите до беседката и да ги подаваме на Тона и Миро. Тона извика на Тонео да му донесе специални гвоздеи за тези керемиди. Това бяха гвоздеи с широки и плоски глави. Елма ни каза, че са от специална сплав и не ръждясвали.

Докато бъдат поставени керемидите на покрива на беседката, жените бяха успели да монтират пейките и оградките на беседката, които служеха и за облегалки на пейките.

По средата на беседката имаше П-образна маса. В празното пространство, оградено от масата можеха да се поставят допълнително столове, ако се организираше по-голямо празненство.

Когато подавахме керемидите от последния кашон, смартфонът ми извънтя. Извадих го и видях, че ме търси Сидо Йинкс.

- Сидо Йинкс – извиках аз, - как си?

- Аз съм добре – отговори Сидо Йинкс, - обаче ситуацията тук не е.

- Сериозно? - попитах аз.

- Адон ми каза, че ти се обадила – каза Сидо Йинкс.

- Да, и – подканих го аз.

- Наложих се да прехвърлим госпожа Хронхра на Алтре Мунс – съобщи Сидо Йинкс.

- На Алтре Мунс?! - изненадах се аз.

- Положението й се влоши рязко – обясни Сидо Йинкс. - Намерих познати лекари, но те бяха безсилни. Тогава Физор Апс се обади в базата на Алтре Мунс. Оттам се свързали с клиника в Лонгадом и обещали да помогнат.

- А как са я завели до Алтре Мунс? - поинтересувах се аз.

- Със совалката – отвърна Сидо Йинкс.

- А кой караше? - попитах аз.

- Адон и Физор Апс – съобщих Сидо Йинкс.

- Нали я издирват? - учудих се аз.

- Да – потвърди Сидо Йинкс. - Рисува.

- Сега трябва да я измъкваме и нея! - извиках аз.

- Не съм сигурен – каза Сидо Йинкс. - Стори ми се, че нещата са се променили, откакто корабът-майка принудително кацна край Варна.

- Откъде ти се стори? - подпитах го аз.

- Подочух нещо – обясни Сидо Йинкс.

- И то е? – подканих го аз.

- Инструкции за преговори – започна да разказва Сидо Йинкс. - Прихванах разговори на екипажа на кораба-майка с базата на Земята. Отначало тонът на нарежданията беше доста остър. После разбраха, че Ерис Ликт не се е върнал с главните си офицери и че на кораба на практика не командва никой. На Алтре Мунс изпаднаха в паника. Предполагат, че това е работа на Винко Станс и затова едно от предложенията, които дадоха от кораба, беше да се свалят обвиненията срещу него. От базата се свързаха с Алтре Мунс и оттам им казаха, че било станало грешка и че сега за кацането на Земята щял да отговаря Ерис Ликт.

- Тоест, признали са, че обвиненията срещу Винко Станс и другите са грешка? - извиках аз, при което Миро

скочи от покрива на беседката и се заслуша в разговора.
- Да – отговори Сидо Йинкс.